

Oláh András

zuhanás közben

keskeny vonallá szűkül a szem
 már nem vár itt senkisé
 színeket hazudsz és könnyeket
 egy kitalált időben ógyelegsz
 magányos titkok közt ahol kevés a rés
 s minden összegyűrt mondat tévedés
 nincs híd nincs másik ladik
 a remény jobb híján a semmibe kapaszkodik

a múlt végtelenített filmtekeres
 diófád árnyékában heversz
 pásztázod a mézsfehér arcokat
 a semmi falán vagy néma karcolat
 vitorlázni kezd az est
 minden álmod újra fest
 csukott szárnyakkal állsz
 megtölt a gyász
 minden messze van
 csak a suttogás üt rést a szíveden
 „halálra táncoltam magam
 már a síneken”

konszenzus

más évszak a miénk
 a tiéd az özönvízszerű tavasz
 az orgonaillat a madárcsicsergés
 az enyém az eszelős nyár
 a hegygerincen koslató vándorlás
 a végtelenített ámulat
 a kizáródásveszély
 a barna sörbe áztatott szeszély
 de konszenzust kötünk amikor utolér
 a koraőszi sárgulat
 a vízen ringatózó nyugvó napkorong
 s a parti köveken csobbanó
 hullámverés fölötti vad
 sirályvijjogás

egyre sötétebb

kimódolt megváltás ez
– ócska feketemunka –
hiányzik a rend
a látvány megkopott
elfogytak a kérdőjelek
múzeumi tárgy lettünk
amatőr gyűjtők
lelnek ránk könyvek
lapjai közé simulva
alkonyodik
vitrinbe zárt képekkel
bajmolsz
cserélve időrendet
szótagszámot írásjeleket
albumot készítesz
s észre sem veszed
hogyan vagyunk
s már nincs kinek

Szija Márton

Arról, hogy mit láttam, amíg távol voltam

Théneiától megkaptam a fonalat,
és láttam a legmélyebb kutakat,

láttam, ami bennem épül,
láttam palotámat otthonaként másoknak,

láttam Szauroszt templomát,
láttam házat beomlani súlya alatt,

láttam földet szülő földet,
láttam vízre vágó virágokat,

láttam szomjas tengert,
láttam elégedett hajósokat,